

15,000 ἔως 20,000 Σινῶν, χαίρομεν μ' ὅλον τοῦτο εἰλικρινῶς διὰ τὸ τέλος αὐτοῦ—εὐέλπιδες δτὶ δὲ ὑπέρτατος Κυθερνήτης τοῦ παντὸς, ὁ διέπων δλα τὰ γινόμενα, θέλει μεταχειρισθῆ τὴν ταπείνωσιν τοῦ οὐρανοῦ χράτους πρὸς εἰσαγωγὴν τοῦ φωτὸς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν ἀγαθῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τὸν πολυπληθέστατον, ἀλλὰ μέχρι τοῦτο σκοτεινὸν καὶ εἰδωλολάτρην λαὸν αὐτοῦ.

Χαίρομεν πρὸς τούτοις, βλέποντες τινὰς τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ ἐφημερίδων δτὶ καταχρέονται τὸ ἐμπόριον τοῦ ὅπιου, καὶ παρακινοῦσι τὴν κυβέρνησιν νὰ συνεργήσῃ μετὰ τῶν Σινικῶν ἀρχῶν εἰς κατάπaxσιν αὐτοῦ. Ἡ φιλανθρωπία ὑπαγορεύει τὴν διαγωγὴν ταύτην, καὶ ὁ χρυσοῦς κανὼν τοῦ Σωτῆρος ήμῶν, «Πάντα οὖν δσα ἀν θέλητε ἵνα ποιῶσιν ἡμῖν οἱ ἄνθρωποι, οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς», ἐντέλλεται αὐτήν.

Ἐν Εὐρώπῃ μεταχειρίζονται τὸ ὅπιον ἐξ ὀλοκλήρου ὡς ἱατρικόν. Εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἀγγλίας, λαμβάνονται αὐτὸ διὰ τὰς μεθυστικὰς τοῦ ἴδιότητας, καὶ ἡ κατάγρησις αὐτῆ λέγεται δτὶ ηὔξησεν ἐσχάτως. Τὸ λαύδανον, ἐκ τοῦ ὅπιου κατασκευαζόμενον, μεταχειρίζονται ὑπέρ τὸ μέτρον ἀστόχαστοι μητέρες καὶ τροφοὶ, καὶ δὲν εἶναι ἀμφιβολία δτὶ πάμπολλα βρέφη στέλλονται πρόωρα εἰς τὸν τάφον ὡς ἐκ τῆς καταγρήσεως τούτου καὶ ἀλλων ὅπιου περιεκτικῶν φαρμάκων.

ΚΑΣΠΙΑΡ ΑΟΥΣΕΡ.

Συνέχεια καὶ τέλος. Ἰδε Σελ. 2-6.

ἘΝΟΥΜΟΪΝΤΑΙ τιθανῶς οἱ ἀναγνῶσται, δτὶ δὲ Κάσπιο Ἄουσερ ἀπέθανε βίαιον θάνατον, δολοφονθεὶς ὑπό τινος ἀγνώστου ὑποκειμένου, νῶς ἐπιστεύετο κοινῶς, καὶ ὡς διεδόθη τότε εἰς τὸ δημόσιον. Ἀλλὰ ἀκριβεστέρα ἔξετασις διαχόρων περιστάσεων πιθανολογεῖ μᾶλλον τὴν αὐτοχειρίαν τοῦ Κάσπιαρ.

«Μεταξὺ ἀλλων ὑποχρεώσεων,» λέγει δὲ Κόμης Στάνωπ, «τὰς ὅποιας, ὡς θετὸς πατήρ τοῦ Ἄουσερ, ἀνεδέχθην πρὸς τὸν δῆμον τῆς Νοριμβέργης, ἦτο καὶ αὕτη, Νὰ λάβω πᾶν μέτρον ἀπαιτούμενον διὰ τὴν ἀστάλειαν τοῦ ὑποκειμένου του.» Οὕτι δὲ ἐπράξει τοῦτο ὁ εὐγένης Ἀγγλος, δμολογεῖται παρὰ τοῦ Φεουερθάκα, δστις, ἐν συνδιαλέξει μετ' αὐτοῦ, εἴπειν, «Ἄλλο τι εἶναι ἀδύνατον νὰ πράξῃς, ἐκτὸς ἐὰν κλειδώσῃς αὐτόν.» Οἱ Κάσπιαρ ἦτο τεθειμένος ὑπὸ τὴν ἀμεσον ἐπιστασίαν τοῦ ὑπομοιώραγου Χίκελ, καὶ αὐστηρῶς ἀπηγγορευμένος νὰ ἔξεργηται μόνος· εἰς τὰς ὥρας, τὰς μὴ ἀριερωμένας εἰς τὴν σπουδὴν, ἡκολούθει αὐτὸν πάντοτε γενναῖος στρατιώτης ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ ὑπομοιώραγου. Ἐλήθησαν δὲ αἱ προσφυλάξεις αὗται κατὰ συνέπειαν ἀποπείρας γενομένης

ἐναντίον τῆς ζωῆς του, ἢ μᾶλλον κατὰ συνέπειαν τῆς τρώσεως αὐτοῦ. Περὶ τῆς πληγῆς ταύτης τωρόντι ἀμφιβάλλεται, ἀν ἐνεποιήθη ὑπὸ τῆς ιδίας αὐτοῦ χειρὸς ἢ ὑπὸ τῆς χειρὸς δολοφόνου. Οἱ Άουσερ εἴπεν δτὶ δὲ ἀτυπήσας αὐτὸν ἐφόρει «νέα ὑποδήματα» ἀλλὰ ἐπειδὴ τὸν ἀνδρα τοῦτον περιέγραψεν ὡς ιστάμενον ὅπισθεν διαφράγματος, ἐώσου προέβη καὶ ἐπέβαλε τὴν πληγὴν, μόλις εἶναι πιθανὸν δτὶ δὲ Άουσερ ἥθελε προφύάσει νὰ περιεργασθῇ τὰ ὑποδήματα, ἐνῷ τὸ ἐργαλεῖον τοῦ θανάτου ἔλαμπε πρὸ δφθαλμῶν του, καὶ ἐμελλεν ἥδη νὰ βυθισθῇ εἰς τὸ σῶμά του· πολὺ δλιγχώτερον εἶναι πιθανὸν δτὶ παρετήρησε δακτυλίδιον εἰς τὸν λιχανὸν τοῦ δολοφόνου, καὶ μάλιστα κεκαλυμμένον δντα μὲ χειρίδα.

Τὸ δεσπόζον πάθος τοῦ Άουσερ ἥτον ἡ κενοδοξία, καὶ διὰ τοῦτο βαρέως ὑπέφερε τὴν ψυχρότητα, μεθ ἡς τὸ δημόσιον ἥργιζε νὰ θεωρῇ αὐτόν. Ἀλλὰ ἡ φήμη τῆς πρὸς δολοφόνησιν αὐτοῦ γενομένης ἀποπέιρας κατέστησεν αὐτὸν πάλιν διάσημον, καὶ τωρόντι παρεκίνησε πολλοὺς νὰ στοχάζωνται τὰ περὶ αὐτοῦ ἀληθέστερα παρὸ δσον ἐνόμιζον μέχρι τοῦτο. Ἐεβαιοῦτο ἥδη δτὶ οἱ τοσοῦτον χρόνον ἐν φυλακῇ αὐτὸν κρατήσαντες ἐφοδιοῦντο μὴ ἀνακαλυφθῶσι, καὶ εἶχον ζητήσει τὸν δλεθρόν του ὡς μέσον τῆς ιδίας αὐτῶν ἔξασφαλίσεως.

Ἐρχόμεθα νῦν εἰς τὴν τελευταίαν πρᾶξιν τοῦ μυστηριώδους τούτου δράματος. Καιρὸν τινὰ πρὶν ἀποθάνη, εἴχε δεῖξεν δὲ Κάσπιαρ Λάουσερ μεγίστην ἐπιθυμίαν ν ἀπαλλαχθῆ τῆς συνοδίας τοῦ στρατιώτου, τοῦ διορισθέντος φύλακος αὐτοῦ εἰς τοὺς περιπάτους· ἀπόντος δὲ τοῦ Κόμητος Στάνωπ, κατεπείσθη δὲ Βὸν Φεουερθάκ νὰ δώσῃ τὸ ἐλεύθερον εἰς τὸν Κάσπιαρ νὰ περιφέρηται μόνος εἰς τὰς ὁδοὺς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἔξω τῆς πόλεως, ἐπομένως οὐχὶ εἰς τὸν κῆπον τῆς αὐλῆς· ἀλλ' εἰς τὸ μέρος τοῦτο ὑπῆγε τὴν 14ην Δεκεμβρίου (1833), καίτοι νουθετηθεὶς νὰ λείψῃ, ἐπειδὴ εἴχε προσκληθῆ ἐκεῖσε εἰς συνέτευξιν ἀγνώστου τινός. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης εἴχε δεῖξει φόβον κινδύνου, καὶ κατὰ τὸ φανόμενον ἐφρόντιζε τοσοῦτον νὰ προσυλλαχθῆ, δσον οἱ φίλοι αὐτοῦ ἐσπούδαζον νὰ διατηρήσωσιν αὐτὸν ἐν ἀσφαλείᾳ. Ἀλλὰ κατήγτα πάλιν ἀσήμαντος, καὶ ἡ κενοδοξία του ἐταράχθη. Εἰς τὸν κῆπον τῆς αὐλῆς συνέτυχεν ἀνθρώπον, ἀλλ' οὐχὶ ἐκεῖνον ὑπ' οὖν εἴχε προσκληθῆ. Οἱ ἀνθρώποις οὗτος ἔδωκεν εἰς αὐτὸν μεταξώτον θυλάκιον· ἐνῷ δὲ ἐκάθισεν δὲ Κάσπιαρ Άουσερ, ἔλαβε πληγὴν εἰς τὸ στῆθος ἀπὸ ξίφος, τὸ δποῖον δέ ξένος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐφύλαττε κεχρυμμένον. Τὴν πρώτην φορὰν καθ' ἦν ἐπληγώθη, διαχαιρώσας αὐτὸν ἐπῆλθεν ἀλφηνῆς ἐναντίον του, καὶ δμως ἥδυνθη νὰ περιεργασθῇ τὰ «νέα ὑποδήματα»

καὶ τὸ «δακτυλίδιον,» τὰ δποῖα ἐφόρει τότε ὁ δολοφόνος. Τώρα ἔβαδισεν ἀταράχως πρὸς τὸν ἔχθρόν του, εἶχε πᾶσαν εὐκαιρίαν νὰ ἔξετάσῃ αὐτὸν λεπτομερῶς, καὶ μ' ὅλον τοῦτο ἀδριστὸν μόνον περιγραφὴν τοῦ ὑποκειμένου του ἡμποροῦσε νὰ δώσῃ. Κτυπήθεις ὁ Κάσπαρ, ἔρδιψε τὸ θυλάκιον, ἔσπευσεν οἰκαδε εἰς τοῦ διδασκάλου Μέγερη, ὑπὸ τὴν φροντίδα τοῦ δποίου εἶχε τεθῆ, καὶ εἰς τοῦτον ἔδειξε τὴν πληγὴν ἀλλ' εἰς τὰς κατεπειγούσας ἐρωτήσεις, τὰς προτεινομένας εἰς αὐτὸν πρὸς ἔξαρχούς τῶν περιστάσεων τοῦ συμβεβηκότος, δὲν ἔδιδε κάμπιαν ἀπόχρισιν δι' ἀρκετὴν ὥραν. Δῆλον ὅτι δὲν εἶχεν ιδέαν διτὶ τὸ τραῦμα ἡτον ἐπικινδύνου χρακτῆρος· καθότι τὸ ἐσπέρας τῆς δεκάτης ἔκτης (τῆς προτεραίας τοῦ θανάτου αὐτοῦ) ἐλάλει περὶ τελειώσεως ἔργου τινὸς μετὰ τὴν ἀνάρρωσίν του. Τραύντι τὸ τραῦμα δὲν ἐφάνη ὡς πιθανῶς θανατηφόρον εἰς τοὺς ίατρούς· «ἡτο δύο ἡμίσους δακτύλους ὑπὸ τὸ κέντρον τοῦ ἀριστεροῦ μαστοῦ, καὶ τρεῖς δακτύλους ἀπὸ τὴν μέσην γραμμὴν τοῦ σώματος; δέκας συρμένον μὲ δέξιαν οἰστομον μάχαιραν· ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον εἶχε μῆκος τριῶν τεταρτημορίων τοῦ δακτύλου.» Κατὰ τὴν γνώμην δύο ίατρῶν, δὲν ἀπηγείτο ξίφος δολοφόνου πρὸς ἐμπόρησιν τοιούτου τραύματος, ἀλλὰ κοινὴ μάχαιρα ἡρκούσεν. Άλλος τις ἐφόρει διτὶ τραῦμα τοιοῦτο δὲν ἦθελεν ἀποθῆ θανατηφόρον, ἀν δὲν εποιεῖτο μίαν πλευρὰν κατωτέρω.

Τὸν καιρὸν τοῦ συμβεβηκότος τούτου, τὸ περὶ τοῦ Κάσπαρ διήγημα εἶγε παύσει πλέον τοῦ διεγείρειν μεγάλην προσοχὴν οἱ ἔνοχοι τῆς πρωΐμου αὐτοῦ φυλακώσεως δὲν ἐκινδύνευον ποσῶς νὰ ἀνακαλυφθῶσι, καὶ ἐπομένως ἦθελον εἰσθαι ἀσφαλέστεροι ἀν ἄριντον τὸ θύμα των νὰ καταντήσῃ ἀσήμαντον, παρ' ἀν διήγειρον πάλιν τὴν δημόσιον προσοχὴν. Άλλα, καὶ ἀν ὑποθέσωμεν διτὶ ἔκρινον ἀναγκαῖον τὸν θάνατον τοῦ Ἀουσερ, εἶναι τὰ μέγιστα ἀπίθανον διτὶ ἦθελον ζητήσει· νὰ κατορθώσωσι τὸν σκοπὸν των εἰς τοιούτον δημόσιον τόπον, καὶ εἰς καιρὸν καθ' ὃν ἡ πρᾶξις ἔμελλε βεβαίως νὰ ἀνακαλυφθῇ ἐντὸς δλίγου, καὶ διαφορεῖται εἰς τὸν καταδιωγῇ εὐκόλως. Πρέπει δε καὶ νὰ ὑποθέσωμεν, διτὶ δολοφόνος ἦθελε κτυπήσειν εἰς τὴν καρδίαν, καὶ διὰ πλαγίαν διεύθυνσιν· τραύντι δ σκοπὸς αὐτοῦ ἔπρεπε νὰ ἥναι δ ἀμεσος θάνατος τοῦ σφαγίου του, καὶ ἀν ἡ μία πληγὴ δὲν ἐτέλει τὸ ποθούμενον, δευτέρα καὶ τρίτη ἦθελεν ἐπιθημηθῆν. Άλλα περιττὸν εἶναι νὰ χρονοτριβῶμεν εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην· πᾶσα περίστασις τείνει πρὸς ἀπόδειξιν διτὶ ὁ Κάσπαρ Ἀουσερ ἡτο πάντη ἀνάξιος πίστεως· μόλις δ' ἐμπορεῖ τις ν' ἀμφιβάλλῃ διτὶ ἐτραυματίσθη ἴδιογείρως, ἀλλ' ἀνευ σκοποῦ αὐτοκτονίας. Οἱ ίατροὶ τοῦ δημοσίου παρετήρησεν διτὶ «ἀπαν-

τες οἱ ὑπὸ ξένης χειρὸς πληγόνόμενοι ἀνησυχοῦσι περὶ τῆς πληγῆς καὶ τῆς τύχης αὐτῶν ἀλλ' οἱ πληγόνοτες αὐτοὶ ἔστους δὲν δεικνύουσι κάμψιαν μέριμναν, μένουν ἀδιάφοροι, καὶ μόλις λαμβάνουσι τὸν κόπον νὰ ἐρωτήσωσι περὶ τῆς θέσεώς των· τοῦτο δ' ἐφάνη καὶ εἰς τὸν Κάσπαρ Ἀουσερ.»

Ἐπὶ τέλους, ὁ Κόμης Στάνωπ παρατηρεῖ· «Πρῶτον, δέκυταν καὶ λεπτότατὸν ἐγχειρίδιον, δποῖον τὸ τὴν πληγὴν ἐμποιῆσαν, ήδηνατο διὰ πιέσεως, οὐχὶ διὰ κτύπου, νὰ ἐμβῆ πολὺ βαθύτερον παρ' ὅσον ἐκεῖνος ἐσκόπευεν, ἀμα ὑπερέβαινε τὴν ἀντίστασιν τοῦ φορέματός του, τὸ δποῖον ἡτον ἐστοπιωμένον.

«Δεύτερον, ὁ Κάσπαρ Ἀουσερ, ὁ πρὸ μιᾶς ἑδομάδος σπουδαίως νουθετηθεὶς περὶ τῆς εἰς τὸ φεύδεσθαι ἐπιόρεπειας του, ἐγνώριζεν διτὶ πολλοὶ δὲν ἔκρινον αὐτὸν ἀξιόπιστον· εἶχε δὲ μάθει παρὰ τοῦ Φεουερβάκα διτὶ καγώ ἀμφίβαλλον περὶ πολλῶν μερῶν τῆς ίστορίας του· διτὶ θεωρεῖτο διτὶ τὸ φεύδεσθαι τοῦ δημοσίου, καὶ νὰ ἀναζωποιήσῃ τὴν προσπάθειαν τοῦ δημοσίου, καὶ νὰ δειξῇ διτὶ δὲν ἥδυνατο νὰ κατοικῇ ἀσφαλῶς ἐν Ανσπάχ, καὶ διτὶ ἐπρεπε νὰ μετακομισθῇ ἀλλούθι που.

«Καὶ τρίτον, ἡ πλαστὴ δολοφονία τοῦ Κάσπαρ Ἀουσερ δὲν πρέπει κατ' οὐδένα τρόπον νὰ θεωρηθῇ ως μεμονωμένον πρᾶγμα, ἡ ως ίστορηθὲν παρ' ἀξιοπίστου ὑποκειμένου, ἀλλ' ως συνεχόμενον μετὰ τῶν ἀλλων αὐτοῦ ἐκθέσεων καὶ μετὰ τῆς γνωστῆς ἐπιόρεπειας του εἰς τὸ φεύδεσθαι καὶ διεγείρειν προσοχὴν.»

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

Η ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΨΗΣ πρωτεύουσα τῆς Όθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, ἀλιωθεῖσα ὑπὸ Σουλτάνου Μεγκέτη τοῦ Β'. εν ἔτει 1453, κείται εἰς 41 βορείου πλάτους, ἐπὶ τῆς Ηροποντίδος, καὶ παρὰ τὴν δυτικὴν ἐσχατιὰν ἡ τὸ στόμιον τοῦ Βοσπόρου, διτὶς συνδέει τὴν Προποντίδα μὲ τὸν Εὔξεινον Πόντον.

Ο τόπος, διν κατέχει, εἶναι φύσει καταλληλὸς πρὸς οἰκοδομὴν μεγαλοπολεως. Ακρωτήριον τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης, μετρίως ἐπικλινέεις, καὶ ἡσφαλισμένον διὰ στενωτάτων πορθμῶν, ἐκτίνεται πρὸς συνάντησιν τῆς Ασιατικῆς ἡπείρου, ἀφ' ἧς διαχωρίζει αὐτὸς λαιμὸς ὅρματος ἐπὶ τοσοῦτον ἐστενομένος, διτὶς εἰς ἐν τεταρτημόριον τῆς ὥρας λέμβος δύναται νὰ κωπηλατήσῃ ἐν τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἡπείρον. Ο λαιμὸς ἡ πορθμὸς οὗτος, καλούμενος δ Βόσπορος, διέει περὶ τὰ δεκαπέντε μίλια ἐκ τοῦ Εὔξεινου Πόντου μεταξὺ τῶν τερπνῶν αἰγαλῶν τῆς Εὐρώπης καὶ Ασίας, φαινόμενος ὡς μεγαλοπρεπής τις ποταμὸς, ἔως οὖ, δρυμητικῶς διαβίνον παρὰ τὴν γωνίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἰσέρχεται εἰς τὴν Προποντίδα. Άλλα, πρὶν χαθῇ ἐν αὐτῇ τῇ θαλάσσῃ, κάμνει βαθύν τινα ἀγκῶνα ἡ εἰσόδον ἐκ δεξιῶν, δέων μεταξὺ τοῦ τριγώνου τῆς κυρίως Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν προκατείων τοῦ Γα-